

Sygn. akt VIII Ka 667/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie: Przewodniczący: SSO Marzanna Chojnowska

Protokolant : Agnieszka Malewska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Małgorzaty Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2013 r. sprawy

E. L.

obwinionego o czyn z art. 91§4 i 1 kks w zb z art. 65§4 i 1 kks w zb z art. 54§3 i 1 kks w zw z art. 7§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela Urząd Celny w Białymstoku

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 24 kwietnia 2013 r.

sygn. akt. VIII W 65 /13

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Kosztami postępowania odwoławczego obciąż Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

E. L. został oskarżony o to, że w dniu 21 listopada 2012 roku na posesji przy ulicy (...)w (...)przechowywał towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci: 38 paczek papierosów różnych marek oraz 7 litrów wódek różnych marek, na którym ciążyą należności celne w kwocie 18 złotych oraz należności podatkowe w wysokości 807 złotych, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 179 złotych, podatek akcyzowy w kwocie 628 złotych,

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczachwyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie sygn. akt VIII W 65/13 uniewinnił obwinionego E. L.od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwrócił E. L.predmioty opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 z dnia 23 listopada 2012 roku wyszczególnione na karcie 49 akt sprawy przechowywane w Magazynie (...)Oddział Celny P.poz. Magazynowa (...)za protokołem zdawczo – odbiorczym w sprawie o wykroczenie skarbowe (...)

Kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżył Urząd Celny w Białymstoku całości na niekorzyść E. L..

Powołując się na art. 438 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętych przez sąd stwierdzeń, a polegającej na uznaniu wyjaśnień E. L. jako logicznych i uzasadniających przyjęcie tezy o legalnym wprowadzeniu na terytorium kraju zajętych wyrobów akcyzowych;
2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

W oparciu o podniesione zarzuty Urząd Celny w Białymstoku na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Urzędu Celnego w Białymstoku jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacyjnych, poprzez które skarżący zmierza do zakwestionowania poprawności dokonanych ustaleń faktycznych i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a w efekcie słuszności i prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia. Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrola odwoławcza nie dostarczyła podstaw do oceny materiału dowodowego innej niż ta, którą przedstawił Sąd Rejonowy i trzeba podnieść, iż jest to ocena kompletna, która uwzględnia wszystkie dowody zebrane w sprawie, ocenione przez pryzmat zasad logiki i doświadczenia życiowego, a zatem nie naruszająca reguł o jakich mowa w art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Jednocześnie skarżący podnosząc zarzuty apelacyjne nie podaje żadnych przekonujących argumentów, które mogłyby być uznane za skuteczne i ogranicza się jedynie do próby zakwestionowania dokonanych ustaleń w oparciu o własne, subiektywne przekonanie co do trafności zarzutów.

Dokonując szczegółowej analizy wywiedzonego środka odwoławczego stwierdzić należy, iż w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy nie dopatrzył się w zaskarżonym wyroku żadnych uchybień sformułowanych w zarzutach apelacji dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogącego mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Urząd Celny w Białymstoku upatruje tegoż błędu przede wszystkim w uznaniu wyjaśnień E. L. za logiczne i uzasadniające przyjęcie tezy o legalnym wprowadzeniu na terytorium kraju zajętych wyrobów akcyzowych. Nadto zdaniem skarżącego wydanie wyroku odbyło się z naruszeniem art. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego.

Zważywszy na treść pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia tak sformułowane zarzuty jawią się jako oczywiście bezzasadne. Rzecz bowiem w tym, że Sąd I instancji w sposób jasny i precyzyjny wskazał, iż w trakcie przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego ujawniono ogółem 38 paczek papierosów i 7 litrów alkoholu różnego rodzaju pochodzących z krajów trzecich. Właśnie ta okoliczność stanowiła podstawę oskarżenia E. L. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. Wbrew zatem argumentacji apelacji ustalony w ten sposób przez Sąd Rejonowy stan faktyczny jest prawidłowy i nie dotknięty żadnymi uchybieniami. Nadto Sąd I instancji miał na uwadze wyjaśnienia oskarżonego i zeznania przesłuchanych w sprawie świadków. Nie pominął również sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania notatki urzędowej z dnia 21 listopada 2012 roku oraz załączonej do akt sprawy kserokopii paszportu E. L..

Mając powyższe dowody na uwadze Sąd orzekający w sposób prawidłowy uznał, że nie dają one podstawy do skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn. W szczególności uwzględniając wyjaśnienia E. L. oraz zestawienie ogólnej liczby jego wyjazdów na terytorium Republiki Białorusi z ilością ujawnionych w jego miejscu zamieszkania papierosów i alkoholu słusznie przyjął, iż dokonywał on przewozu w/w wymienionych wyrobów akcyzowych z zachowaniem obowiązujących limitów ilościowych. Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości w zaprezentowanym toku rozumowania Sądu orzekającego i wyciąganiu wniosków, które mogłyby rzutować na treść zapadłego orzeczenia.

Za takim uznaniem przemawia również wykaz deklaracji towarowych z systemu (...) – O za okres od 01 stycznia 2012 roku do 21 listopada 2012 roku, zgodnie z którym E. L. przekroczył granicę w Oddziale Celnym w (...) razy, zgłaszając 29 razy w ramach norm dla podróżnych po 1 litrze alkoholu oraz po 40 sztuk papierosów i 1 raz 40 sztuk papierosów, przy czym każdorazowo podejmowano decyzję o zwolnieniu w/wymienionych towarów od podatków (k. 47 – 48).

Nie sposób zatem podważyć ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie li tylko na podstawie odwołania się przez skarżącego do numerów znaków akcyzy na zajętych papierosach czy też dat ich produkcji. Na akceptację nie zasługują również twierdzenia Urzędu Celnego w Białymstoku, że funkcjonariusze Straży Granicznej zgodnie zeznawali podczas rozprawy, iż E. L. pytany o pochodzenie wyrobów akcyzowych najpierw stwierdził, że kupił je na ryneczku w (...) dla teścia, a dopiero później przyjął wersję o legalnym ich sprowadzeniu z Białorusi.

Całościowa ocena zeznań P. T., Ł. S., A. B. (1) i A. I. prowadzi do wniosku, iż w toku postępowania przygotowawczego żaden z nich nie przedstawił takiej wersji zdarzenia. Wprost przeciwnie wszyscy w/wymienieni oświadczyli, iż z relacji oskarżonego wynikało, że przywiózł je z terytorium Republiki Białorusi. Tej treści zeznania zbieżne są nie tylko z wyjaśnieniami E. L., ale również znajdują swoje potwierdzenie w notatce urzędowej z dnia 21 listopada 2012 roku (k. 1 – 2). Dopiero podczas rozprawy głównej świadkowie P. T., A. B. (2) i A. I. wskazywali, że oskarżony miał kupić wyroby akcyzowe dla swojego teścia, niemniej jednak Ł. S. potwierdził wersję o zakupie przez oskarżonego tych wyrobów na terenie Białorusi. W tym stanie rzeczy nie sposób zakwestionować wyjaśnień oskarżonego tylko na podstawie częściowo rozbieżnych zeznań funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Konkludując stwierdzić należy, iż w sprawie brak jest podstaw do uznania, jak chce skarżący, że Sąd I instancji uchybił przepisowi art. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., a ponadto dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Przeciwnie, swe rozstrzygnięcie oparł na całokształcie zgromadzonych dowodów, a swój pogląd należycie uzasadnił wskazując jakim dowodom i z jakich powodów dał wiarę, a jakim i dlaczego wiary odmówił. Należy z całą mocą podkreślić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie wykracza poza ramy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., w pełni pozostając pod ochroną tego przepisu. Dlatego też apelacja skarżącego ma wyłącznie charakter nie popartej dowodami polemiki z przyjętym przez Sąd I instancji tokiem rozumowania.

Końcowo przypomnieć należy, iż sformułowana w art. 2 § 2 k.p.k. zasada prawdy materialnej wprowadza wprawdzie w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, rozumie się jednak przez nie ustalenia udowodnione, a więc takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Obowiązek udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.). Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu że jest winny popełnienia zarzuconego mu przestępstwa (wykroczenia). W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 roku, V KK 267/08, Biul. PK 2009/2/66, Lex 478150).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie stanowił wystarczającej podstawy do przypisania oskarżonemu E. L. sprawstwa zarzucanego mu wykroczenia skarbowego, w związku z czym Sąd I instancji słusznie go uniewinnił. Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Okręgowy z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.